

Tiszakeszi Község Lapja

Tiszkeszi Újság

VI. évfolyam 3. szám 2004. október

Illyés Gyula:

Egy mondat a zsarnokságról

Hol zsarnokság van,
Ott zsarnokság van
Nemcsak a puskacsőben,
Nemcsak a börtönökben,

Nemcsak a vallató szobákban,
Nemcsak az éjszakában
Kiáltó ór szavában,
Ott zsarnokság van

Nemcsak a titkon
Megnyílt ajtón
Ijedten
Besuttogott hírekben,

Ott zsarnokság van
Az óvodákban,
Az apai tanácsban,
Az anya mosolyában,

Abban, ahogy a gyermek
Idegennek felelget;

Nemcsak a szögesdrótban,
Nemcsak a könyvsorokban
Szögesdrótnál is jobban
Butító szólamokban;

S nem érzed már, mi élni,
Hús és kenyér mi,
Mi szeretni, kívánni,
Karod kitárni,

Mert, ahol zsarnokság van,
Minden hiában,
A dal is, az ilyen hű,
Akármilyen mű,

Mert ott áll
Eleve sírodnál,
Ő mondja meg, ki voltál,
Porod is neki szolgál.

(1950)

A TARTALOMBÓL:

Önkormányzati oldalak

Anyakönyvi hírek

Egyházi hírek

Képek a majálisról

Versenyek

Gondolatok

19

ÖNKORMÁNYZATI HÍREK

Községünk fejlődési, fejlesztési lehetőségeinek felkutatása, a lakosságot érintő gondok, problémák megoldása, személyi kérdések eldöntése szerepelt a nyári – őszeleji ülések napirendi pontjai között.

A benyújtott háziiorvosi pályázatot – sajnos – a pályázó személyiségi körülményeire való tekintettel el kellett utasítani a testületnek.

A meghirdetett – részmunkaidőben ellátandó – gyermekvédelmi munkakör betöltésére több pályázat érkezett.

Testületi döntés alapján ezt a tevékenységet Csapóné Matyi Éva tanárnő végzi községünkben július 1-től. Sok sikert kívánunk neki e nem könnyű munkához.

A két oktatási, nevelési intézmény vezetői beszámolójával folytatta munkáját a testület. A beszámolók alapján megállapítást nyert, hogy az intézmények működéséhez szükséges személyi, tárgyi feltételeket biztosította a fenntartó önkormányzat az elmúlt tanévben is.

Szerény mértékű fejlesztésre is jutott, az óvodában uniós előírások alapján bevezetésre került az ún. HACCP minőségbiztosítási rendszer, sikerült néhány helyiség belső burkolatának cseréjét is megoldani. Hasonló előrelépések történtek az iskolában is, a belső termeket átmeszelték, papírgyűjtés összegéből sikerült beszerezni a technika órai oktatáshoz szükséges taneszközöket. Beszterczey termet alakítottak ki, amely a képzőművészeti oktatást hivatott segíteni.

Befejezőként Kiss Lajos polgármester a megalakult kistérség működéséről adott rövid tájékoztatást. Ennek keretében elmondta, sajnos a személyi, tárgyi feltételek

igen szűkösek ahhoz, hogy a közigazgatás e formációja optimálisan tudjon működni.

A továbbiakban a falunap előkészítésével kapcsolatos teendőket, és az önkormányzat pályázati lehetőségeit tárgyalta meg a testület.

Rendkívüli ülés keretében tárgyalták a közvilágítás minőségi állapotát a képviselők. Amennyiben az önkormányzat pénzügyi helyzete lehetővé teszi, felmerült annak lehetősége, hogy az elavult lámpatestek cseréje, korszerűsítése még ez évben megtörténik.

A falunap programjáról is határozott a grémium.

A polgármester előterjesztése alapján alpolgármesternek javasolt Molnár Balázs képviselőt nem választotta meg erre a funkcióra a Képviselő-testület.

Még e – július – hónapban ismét összeült a testület.

Zárt ülésen bírálta el a Széchenyi István Általános Iskola igazgatói állására beérkezett pályázatokat. Sztankóné Páricsi Éva és Hajduné Négyessy Edit „versengtek” a vezetői megbízás elnyeréséért. A fenntartó Hajduné Négyessy Edit tanítónót bízta meg öt évre e nemes feladat ellátásával.

Karakas Sándor GAMESZ vezető ismertette az intézményben tavaly ősszel feltárt hiányosságok, mulasztások megszüntetésére tett vezetői intézkedéseket. Ezen előterjesztés alapján megállapítást

nyert, hogy az intézmény vezetője, a jegyző és a pénzügyi bizottság aktív közreműködésével megszüntette a feltárt hiányosságokat. Így a GAMESZ működésének jogszabályi, pénzügyi, személyi feltételei rendelkezésre állnak. Erre alapozva a testület hatékony, jó színvonalú szolgáltató, fenntartói munkát vár el a jövőben az intézmény dolgozóitól.

Az óvoda vezetői állásra benyújtott pályázatok elbírálása volt napirendje az augusztus 12-i testületi ülésnek.

Vas Éva óvodavezető – mint egyetlen jelölt – pályázatát bírálta el a testület, úgy határozott, hogy egy évre bízta meg az óvodavezetői feladatok ellátásával a jelöltet.

A döntés alapjául szolgált az a körülmény, hogy jelenleg az önkormányzat oktatási, nevelési intézményei működését, - jogszerűségi, gazdaságossági szempontok, s a várható demográfiai helyzet alakulására alapozva – két szakértő vizsgálja, akiknek javaslatára, véleményére és az önkormányzat pénzügyi, gazdasági helyzetére alapozottan fogja meghozni végleges döntését – e kérdésben - a fenntartó.

Az önkormányzat az RWE Umwelt hulladék-gazdálkodási és szállító Kft.-vel közösen pályázatot nyújt be a községben elhelyezésre kerülő szelektív hulladékgyűjtő szigetek, konténerek költségmentes elhelyezésére. Sikeres pályázat esetén hat konténer kerül elhelyezésre a község leginkább frekventált területén. Ezzel lehetőség nyílik a háztartási hulladék hasznosítható részeinek elszállítására, feldolgozására, több hely marad a hulladékgyűjtő edényekben más jellegű hulladék elhelyezésére.

Az őszi – szeptemberi – ülés a fiatal házaspár lakáscélú támogatásának elbírálásával kezdődött. Há-

rom házaspár részesült ebben a támogatási formában, melynek összege 100.000 Ft, egy benyújtott kérelem után.

Megtárgyalta, elfogadta az önkormányzat féléves gazdálkodásáról szóló beszámolót a Képviselő-testület. Sajnos az ez évi pénzügyi kondíciók sem jobbak, mint a tavalyiak, a hátralévő időszakban takarékos, körültekintő gazdálkodásra van szükség ahhoz, hogy az önkormányzat „fizetőképességét” meg tudja őrizni, kötelezettségeinek eleget tegyen.

A község elavult, alacsony színvonalú közvilágításának bővítéséről is döntöttek, négy új oszlop kerül beüzemelésre, amely biztosítani fogja a közterületek megvilágítását ott, ahol az a leginkább szükséges baleset és közbiztonsági okok miatt.

Az oktatási, nevelési intézmények pedagógiai és minőségirányítási programjának vitájával, és azok elfogadásával folytatta munkáját a testület.

Az önkormányzat nehéz anyagi helyzetét is mérlegelve döntött úgy, hogy a 2004. július 1-től hatályba lépett, megemelt pedagógusi pótlékok kötelező minimális összegét biztosítja a pedagógusok részére. Természetesen az önkormányzat pénzügyi helyzetének pozitív alakulásával egyetemben szóba kerülhet magasabb pótlék megállapítása is. Ugyanezen pénzügyi körülmények miatt nem tudta felvállalni az önkormányzat az un. 6% béremelést sem a közalkalmazottak részére, tekintettel arra, hogy az emelés 5%-át az önkormányzat, míg az 1%-ot a központi költségvetés folyósította volna a dolgozók részére.

A Képviselő-testület meghívásának eleget téve Hornyák Béla,

a Bicomix Bt. képviseletében tájékoztatót adott a kábeltelevíziós szolgáltatás színvonaláról. Megegyezés született arról, hogy az önkormányzat és a szolgáltató megállapodásban rögzítik kapcsolatuk tartalmát, egymással szemben fennálló jogait, és kötelezettségeit.

Úgyszintén meghívott vendégként hallgatták meg Papp Gyulát – a község szülöttjét - közigazdász, pénzügyi tanácsadót az ülésen, aki a Tiszakeszi – Mezőcsát közötti útszakasz felújításának pályázati lehetőségéről tájékoztatta a jelenlévőket. A kölcsönös véleménycsere eredményeként a vendég megbízást kapott a közút felújítására kiírt pályázat előkészítésének elkezdésére.

Karakas Sándor GAMESZ vezető előterjesztésében elfogadta a Képviselő-testület az intézmény SZMSZ-ét, és az ehhez kapcsolódó, a működés jogszabályi gerincét alkotó alapító okiratot is. A képviselők támogatták az intézményvezető – munkakörének ellátásához szükséges – továbbtanulási szándékát is.

A testület módosította az intézményi étkeztetés térítési díját szabályozó rendeletét, így lehetővé válik a kedvezményes étkeztetésben részesülők körének bővítése.

Ezt követően további rendeleteket fogadott el a testület, amelyek az érdeklődők számára megtekinthetőek a Polgármesteri Hivatalban.

A Faluszépítő Egyesület vezetésével, és a helyi egyesületek közreműködésével megrendezésre került szüreti felvonulás támogatásáról is döntöttek ezen az ülésen a képviselők.

Az őszi ülések folytatásaképpen szeptember 30-án ismét összeült a Képviselő-testület, amelynek

apropóját az adta, hogy felgyorsultak a Tiszakeszi – Mezőcsát összekötő út pályázatával kapcsolatos események. A polgármester javaslatára a képviselők úgy döntöttek, hogy az előző ülésen a Mezőcsát – Tiszakeszi közötti pályázat előkészítésével megbízott Papp Gyula helyett – a kedvezőbb pénzügyi ajánlatot adó – Matlák Sándort, a Nyékládházai Közútkezelő Kht. vezetőjét bízta meg a pályázat előkészítésével.

A polgármester részletesen tájékoztatta a Képviselőtestületet a Mezőcsáti Kistérség működéséről. Elmondta, hogy térségünk 92 millió forintot nyert pályázaton a kistérségi iroda, a családsegítés, egészségügy /ügyelet/, belső ellenőrzés, oktatás fejlesztése és a kistérség fejlesztési tervének elkészítésére.

Tájékoztatta a testületet, hogy a pályázati pénzből a Tiszakeszi Széchenyi István Általános Iskola 4.505.000 Ft-ot kapott taneszközök beszerzésére.

A Kistérség belső ellenőrzésének székhelye Tiszakeszi Községi Önkormányzat lesz, továbbá Tiszakeszi és Tiszatarján önkormányzatai 1 fő családsegítőt fognak foglalkoztatni. Ezeknek a költségeit a Kistérség fogja finanszírozni.

Sikerült konszenzusra jutni a közvilágítás korszerűsítése, bővítése kérdésében is, így a HO-LUX-al kötött megállapodás alapján modernebb, takarékosabb világítótestek felszerelésével fog – még ez évben – megújulni községünk közvilágítása.

Tiszakeszi, 2004. október 7.

Dr. Barnóczki Károly jegyző

ANYAKÖNYVI HÍREK

2004. május 26-tól 2004. október 5-ig

Születések:

Lakatos Sándor
Bogdán Mariann
Balogh Renáta
Dósa Borbála
Hangász Izidor
Rácz Zsolt
Szabó Sándor

és Rácz Ilona
és Szabó István
és Rontó Gyula

és Lakatos Krisztina
és Kiss Andrea
és Zsípi Mária

Dorina Virág
Daniella
Stefánia Margaréta
Szabolcs
Debóra Szimonetta
Zsolt
Boglárka nevű gyermeke.

Házasságkötés:

Dósa Ferenc
Tóth János
Szarvas Sándor István
Lukács Péter
Debreceni János
Suszter Imre Péter
Jurák Árpád

és
és
és
és
és
és
és

Téglási Marianna
Zlidák Éva
Kovács Anita
Molnár Zsuzsa
Barancsi Emese
Karakas Katalin
Horovecz Magdolna

Elhunytak:

Gulyás Margit
Tersánszki Gyuláné
Salamon Miklósné
Tegzes Miklós
Balogh Árpád
Sándor Béláné
Molnár László
Kormos Mihály
Nemes László

Varga Sándorné
Simon Gyula
Király Mátyás
Csanálosi Ferenc
ifj. Dobos János
Gyenge Imréné

Pulai Sándorné főmunkatárs

MEGHÍVÓ ÜNNEPI MEGEMLÉKEZÉSRE

A Tiszakeszi Pap József Faluszépítő Egyesület
a Széchenyi István Általános Iskolával
és a Lorántffy Zsuzsanna Református Általános Iskolával
közösen,
Nemzeti ünnepünk, 1956. november 23-a méltó megünneplése céljából

**ünnepi megemlékezést tart
2004. október 23-án a Kopjafánál.**

Az ünnepi megemlékezés programja:

17:00 Gyülekezés a fáklyás felvonuláshoz a Művelődési Ház udvarán

17:15 A felvonulás megkezdése a Kopjafához

17:30 Megérkezés a Kopjafához

- **Himnusz**

- **Vers**

- **Színielőadás /részlet/**

- **Ünnepi beszédet mond Prof. Dr. Bokor Imre az MTA hadtudományok doktora, nyugállományú ezredes**

- **Énekkar előadása**

- **Vers**

- **Koszorúzások: Steinerné Vasvári Éva képviselő asszony, Pap József Faluszépítő Egyesület, Községi Önkormányzat, Lorántffy Zsuzsanna Református Általános Iskola, Széchenyi István Általános Iskola, Hétszínvirág Óvoda**

- **Szózat**

18:15 Vendéglátás és azzal egybekötött baráti beszélgetés a Lorántffy Zsuzsanna Református Általános Iskola aulájában

Abban az esetben, ha az időjárási viszonyok a szabadtéri megemlékezést nem teszik lehetővé, az ünnepség a Művelődési Házban lesz megtartva.

Az ünnepi megemlékezésre mindenkit tisztelettel és szeretettel vár a Faluszépítő Egyesület, és az oktatási nevelési intézmények pedagógusai!

„Az élet ünnepek nélkül olyan, mint a sivatag pihenő nélkül.”

Az ünnep, az ünneplés jó dolog. Megállít a hétköznapiok feszített menetében és egy kicsit föléemel. Legyen az egyházi vagy nemzeti ünnep, lehetőséget nyújt a feltöltődésre, megújulásra, felrázza értelmünket és érzelmi életünket. Tudvalévő ugyanis, hogy az egyhangú, monoton dolgok, tevékenységek eltompítják az emberi intellektuelt. Az ünnepnapok tehát nemcsak hasznosak, hanem szükségesek is mindannyiunk életében. Az előtünk álló időszak gazdag lesz ünnepekben.

Legközelebbi alkalom az október 23-a, a legfiatalabb, mégis az egyik legbecsesebb nemzeti ünnepünk.

A történelem során sajnos több ízben volt kénytelen a magyar nép idegen elnyomás alatt élni. Minden zsarnoki időszaknak voltak áldozatai, mégis talán a legutóbbi, a kommunista diktatúra ejtette rajtunk a legmélyebb sebet. Eddig soha nem látott módon az élet minden területére erőszakosan beszivárogtatták a politikát. Nem volt elég a kiszolgáltatottság, az ember gondolatait, lelkét is ki akarták sajátítani.

Többek között az irodalom és a művészetek autonómiája is eltűnt. A kultúra a pártideológia szolgájává vált. Nagyon sokan emigráltak, mert nem tudták elviselni a lelki terrort. A korabeli írók, költők nagy része nem publikálhatott (a Nyugat 2. és 3. nemzedéke: pl. Német László, Szabó Lőrinc). Akik írtak, azok meghajlottak a „szocialista realizmus” páratlan eszmerendszere előtt. Irodalmunk nagyjainak munkáit - mint például Petőfi, Ady, József Attila- megcsonkították. Az egyéni, esetleg forradalmi látásmódot tartalmazó verseket és az istenes verseket kihagyták az „összes művüket” tartalmazó kötetekből.

Az említett példák korántsem tudják visszaadni a diktatúra fojtó szorítását, ez csak egy piciny szelete az egésznek. A még gondolkodni merő emberek 1956. október 23-án tettekben is realizálták az eddig elnyomott véleményüket. Igaz, hogy ezt a forradalmat sikerült vérbe fojtani és az emléket egy időre bemocskolni, mégis az 1989-es fordulat hazánk történelmében '56-ból gyökerezik.

Miért drága nekünk ez az ünnep? Véget ért egy zsarnoki időszak. A lelkében is megnyomorított, birkaszellemre kényszerített magyar végre levegőhöz jutott. Persze csak az, aki akart. Van, aki még most is visszasírja az „egyiptomi húsosfazekakat”.

Én személy szerint örülök, hogy a Pap József Faluszépítő Egyesület szervezése révén végre a mi falunkban is megünneplésre kerül ez a nemzeti ünnep. Eddig csak megemlékeztünk, de nem ünnepeltünk. Végre az ünnep napján és faluszinten, közösen ünnepelünk.

Kívánom mindenkinek, hogy vegyen részt ezen az alkalmon, hadd járja át szíveinket és elménket az ünnep üzenete!

Pálné Lencsés Szilvia

TISZAKESZI SZOBRAI

Aképviselő választások nemcsak arról szóltak, hogy kik vezetik a község életét, hanem arról is, hogy milyen tartalommal töltik meg azt.

Véleményünk szerint nem lehet másként előrejutás, csak, úgy ha erőnket egy célra összpontosítjuk. Nem pusztán szobrokat szerettünk volna készíttetni, hanem egy új gondolkodásmódot kialakítani. Lám mind a kettő sikerült.

Sikerült? - erre csak a jövő adhatja meg a választ.

A szobrok állnak, és aki tehette, illetve megértette céljainkat, támogatt bennünket. Ez a cikk a köszönetnyilvánítást és a tájékoztatást szolgálja.

Az alapötlet a régmúltba nyúlik, azt előző képviselő testület már beszélgetett kültéri szobrok felállításáról, de érdemi munka ez ügyben nem történt. Az ötlet megtetszett nekünk és csak annyiban változtattunk az alapötleten, hogy nem kültérre, hanem a két iskolánk udvarára állítottunk két mellszobrot, amelyekkel az volt a szándékunk, hogy a két iskola közötti kapcsolatot erősítsük és segítsük a két iskola névadójának jobb megismerését és így méltó emlékezésre adhattunk lehetőséget. Nem utolsó sorban, a községünk is gazdagodhat műemlékekkel, amelyet nem csak magunknak, hanem az utódjainknak is építettünk.

Több fronton indult meg a munka, először a képviselő testületet kellett meggyőzni szándékunkról, ami sikerült, minden képviselő egyetértett az ötlettel, a költségvetésből megszavazott 800.000 Ft-ot. A képviselő testületből kilencen saját tiszteletdíjükből felajánlottak 543.000 Ft-ot.

Ez azért is volt fontos, mert a község „előjárói” személyes példamutásukkal sokat lendíthettek ez ügy érdekében. Támogatott minket a két iskola kollektívája, az óvoda kollektívája, a napközi otthon kollektívája, Tima László jótékonyági bált is szervezett, melynek bevételének egy részét felajánlotta. Sándor Béla és baráti köre szintén adakozott. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül azokat a kisebb felajánlásokat sem, amelyek a perselybe gyűltek, az intézményekben. Pályázatot nyújtottunk be a Budapesti Képző és Iparművészeti Lektorátushoz, ahol a szobrokat zsűrizték, majd 800.000 Ft-tal támogattak minket. Még a Dél-Borsodi TVK alapítványtól várunk 400.000 Ft-ot. Amivel rendezni tudjuk a számlát.

Eközben pályázatot írtunk ki a tanulók részére, vetélkedőt a két iskola számára, ahol nem lehetett vesztes, csak nyertes. Tévedés azt hinni bárki-nek, hogy a történelmi vetélkedő végeredménye az egyoldali és totális győzelem, egyik a másik iskola felett.

Szándékosan nem írtam pénzüsszeget, hogy a két iskola között ki gyűjtött több pénzt a szobrokra. Nem ez volt a cél! Hanem pont az *összefogáson* volt a hangsúly. De az mégis igaz, hogy egyharmadnyi gyermeklétszámú csapat dupla mennyiségű pénzt gyűjt össze, és ezt szerényen nem publikálják, hanem meghagyják ezt a munkát nekem.

Nekünk kötelességünk elszámolni a pénzzel, mert így tisztességes.

Vegyük először a szobrok árait: 3.300.000 Ft

Nézzük mit sikerült összegyűjteni:

Önkormányzat: 800.000 Ft

Lektorátus: 800.000 Ft

Képviselők: 543.000 Ft

Iskolák: 450.000 Ft

Perselyek: 12.386 Ft

Sándor Béla és baráti köre: 294.614 Ft

Kiszámolható, a hiány 400.000 Ft amit még rendeznünk kell!

A szobrászművészeknek eddig 2.800.000 Ft utaltunk át. Köszönet még egyszer a felajánlásokért. A munkát tisztességgel elvégeztük, az eredményt mindenki láthatja.

Szeretném bemutatni a két szobrászművészt:

Somogyi Tamás

Veres Gábor

Veres Gábor, aki a Lorántffy Zsuzsanna mellszobrot készíttette, 1955-ben született. Hegyfaluban lakik, nő, két gyermek édesapja. Jelenleg a szombathelyi Művészeti Szakközépiskola művészeti tagozatának vezetője, igazgató helyettes. Az országban több szobor is az Ő keze munkáját dicséri, pl. a budapesti Antall József szobor, Árpád fejedelem díszkút, a 1999-es évben Frankfurtban megrendezett, Frankfurti Könyvvásár tiszteletére elkészített mellszobrok: Csontváry Kosztka Tivadar, Tessedik Sámuel, Semmelweis Ignác, de megformázta még James Joyce-t író, és munkái fellelhetők Budán a Tabánban.

Somogyi Tamás, aki a Széchenyi István mellszobrot készíttette, 1958-ban született. Budapesten lakik, nő, két gyermek édesapja. Jelenleg a szombathelyi Művészeti Szakközépiskola tanára, szobrászatot tanít. Ország-szerte fellelhetők a munkái, néhány közülük: Szatta, Emlékezet Ház: Szatta Angyala /tondó/

Budapest, Kodolányi János és felesége emlékmű /tondó/

A Frankfurti Könyvvásár tiszteletére elkészített mellszobrok: Mihtótfalusi Kiss Miklós, Karácsony Sándor, Bartók Béla, Pázmány Péter, József Attila.

József Attila mellszobrát azért kívánom kiemelni, mert fényképen láttam, és bármely intézménynek nyugodt szívvel ajánlhatom, büszkék lehetnének rá.

Számos kiállítása is volt, ezek közül:

-1994. Francia Intézet, Budapest

-1998. Duna Galéria, Budapest

Szót szeretnék említeni egyik fő szponzorunkról, a budapesti Képző- és Iparművészeti Lektorátusról:

Az Lektorátus munkatársainak bevételeiből merítve, a mi munkánkat, erőfeszítésünket azért támogatták, mert igen ritka az a szándék és tett, amit véghezvittünk. Mégpedig az, hogy ilyen kis település egyszerre két szobor felállítását tervezi, illetve vitelezi ki. Nagyon köszönjük segítségüket, és bízunk abban, hogy a Lektorátus céljait is elősegítettük ez által, merthogy országszerte Ők hirdetik, támogatják a művészetet.

Itt szeretnénk bemutatni a két szobrot:

A szobrokat 2004 július 15-én avatóünnepség keretén belül adtuk át, ahol a templomban gyülekeztünk, majd elsőnek Pál Ferenc lelkész a két történelmi személyiséget méltatta, majd én magam beszéltem arról, miért is fontos nekünk e két szobor, zárásként Hajduné Négyessy Edit igazgatónő köszönetét tolmácsolta azoknak, akik részt vettek e munkában. Végül az iskolák udvarain, korhű zene mellett, több száz szempár szegeződött a leplet lehűzőkre és a koszorúzásokra.

Felemelő és vissza nem térő pillanatok voltak ezek. Gazdagodott Tisza-keszi két művészeti alkotással, két mellszoborral!

A képviselő testület ezek után egy kis állófogadást szervezett, ahol kiállítás keretében megtekinthettük a tanulók munkáit, plasztikáit, rajzait, festményeit

Örömünkre szolgált az, hogy megtisztelt bennünket a terület két országgyűlési képviselője, Steinerné Vasvári Éva és Kovács Tibor, majd Steinerné Vasvári Éva pohárköszöntőjét hallgattuk, aki méltatta e kis község munkáját, kívánva erőt, és minél több sikereket.

A magam nevében nem tehetek mást, mint mindenkinek megköszönjem áldozatos munkáját, és megígérjem nem ez volt az utolsó közös ténykedésünk.

Ifj. Gábor Áron

Az adományozók névsora:

Barna Gyula	Gombosné Tóth Piroska	Kruj József	Sípos Imre
Barna Gyuláné	Gyenge Dániel	Kruj Timea	Steinerné Vasvári
Dr. Barnóczki Károlyné	Háda Ferenc	Kruj Zsuzsanna	Éva
Bodnárné Ladányi Mónika	Hajdú Péter	Mákné Szűcs Éva	Szülői Szerv. Széchenyi I. Ált. Isk.
Bottyán Gusztáv	Hajdú Zoltán	Mondel Andrásné	Szabó Endre
Bottyán Gusztávné	Horovecz Magdolna	Mondel László	Szegheó Istvánné
Dobos Bertalan	Horváth Sándorné	Nagy György	Szőke Zoltánné
Dobosné Mihalek Erika	Hunkó György	Nagy Zoltánné	Tátrai Ákos
Dr. Barnóczki Károly	Hunkó Judit	Napközi kollektívája	Tátrai Bisztrán
Dr. Domján László	Hunkóné Gábor Ildikó	Négyesi Miklós	Mónika
Dr. Tirkala Zsolt	id. Csapó Lászlóné	Négyesy Miklós	Tompa Sándorné
Dr. Tirkala Zsoltné	id. Gábor Áron	Nemes Dezső	Tóth Imréné
Faluszépitő Egyesület	id. Tátrai Károly	Óvoda kollektívája	Tóth István
Faragó Gyula	ifj. Bottyán Gusztáv	Salap Károlyné	Tóth János
Fazekas János	ifj. Sándor Béla	Sándor Béla	Tóth Jánosné
Gábor Áronné	ifj. Tóth János	Sándor Dorottya	Tóth Lídia Judit
Gábor Krisztina	Jurák Árpád	Sándorné Czigány Gabriella	Tóth Róbert
Gáborné Tátrai Timea	Kovács József	Sepsi Gyula	Tóthné Nagy Éva
Gombos Károly	Kovács Józsefné	Simon Sándor Simna Bt	Vanczák Zsolt
	Kökényné Salamon Ilona	Sinkó Beáta	

Lorántffy Zsuzsanna Református Általános Iskola kollektívája

Széchenyi István Általános Iskola: Bodnár Mihályné, Hajdu József, Hajduné Négyessy Edit, Hunkó György, Hunkóné Gábor Ildikó, Kállai Lászlóné, Kósa Erika, Krujné Juhász Éva, Papp Gergely, Sinkó Beáta, Sípos Jánosné, Tóbisz Jánosné, Vanczák Zsolt

A képviselőtestület tagjai: Faragó Zoltán, Gályász Lajos, Hangász Izidor, ifj. Gábor Áron, Jurák László, Karakas Sándor, Sepsiné Györki Erzsébet, Pál Ferenc, Sípos Imre,

Tájékozatlanság, vagy valami más?

Igyekszem figyelemmel kíséreni a választóközvet településein megjelenő újságokat, kiadványokat azért, hogy mindenkor a lehető legtöbb információval rendelkezzen a választóközvetem gondjairól, problémáiról. Így figyeltem fel a Keszi Újság legutóbbi számában „Cipőgyári kálvária, félmegoldással” címmel megjelent ifj. Gábor Áron önkormányzati képviselő írására. Nagyon ritkán fordul elő, hogy reagálok a helyi kiadványokban megjelent véleményekre. Az említett írás azonban annyi valótlanságot, csúsztatást, politikai minősítést tartalmaz, amelyekre röviden reagálnom kell.

Már csak azért is, mert ha képviselő úr megkérdezett volna engem is mielőtt a cikket megjelentette, talán nem árulta volna el tájékozatlanságát ill. észrevette volna, hogy csak politikai eszközként használták! (Bocsánat a kifejezésért!)

Az ügyvel kapcsolatban a tények a következők. Kiss Lajos polgármester Úr azt követően, hogy a MARY 2000 Cipőgyár Rt 2003. 08. 19-én a B-A-Z Megyei Munkaügyi Központnak bejelentette a cég bezárására vonatkozó szándékát, azonnal tájékoztatott erről és kérte, hogy konzultáljak a lehetséges teendőkről ill. tegyek meg mindent annak érdekében, hogy a dolgozók a törvényes járandóságukat mielőbb megkapják. Ezt én haladéktalanul jeleztem Csizmár Gábor munkaügyi politikai államtitkárnak, aki intézkedett, hogy az Országos Munkabiztonsági és Munkaügyi Felügyelőség egyfelől járjon el a munkáltatóval szemben, másrészt tájékoztassa a dolgozókat arról, hogyan juthatnak elmaradt bé-

rűkhöz. (Ezt követően többször telefonon és személyesen is konzultáltunk polgármester úrral az ügy állásáról, függetlenül attól, hogy ez nem tartozik az önkormányzat hatáskörébe!) A tájékoztatások szeptember és október hónapokban megtörténtek, ill. az eljárás eredményeként, ha késve is de a dolgozók hozzájuttattak bérükhöz. A megyei Munkaügyi Központ tájékoztatása szerint számos munkavállaló el tudott helyezkedni más munkahelyeken, ill. többen átképzési programokban vesznek részt. A legsajnálatosabb az, hogy sokan a képzettség hiánya miatt nem találtak új munkahelyet.

Az említett cikk egyéb állításairól:

1./ Piaccgazdasági körülmények között bizony előfordul, hogy a cégek tönkremennek és megszüntetik tevékenységüket. Ez nem jelenti azt, ebben az esetben a felhalmozott adósságokat fizesse ki az állam az adófizetők pénzéből. (Lehet persze ezt követelni, de át kell gondolni minden következményét!) A cipőgyár esetében ráadásul jogsértés történt, ugyanis a cipőgyár mind a munka törvénykönyve, mind a csódtörvény vonatkozó előírásait megsértette. A végelszámolási eljárásban ugyanis a végelszámoló gyakorolhatja a munkáltatói jogokat, ennek során a dolgozók juttatásainak a határnapon történő kifizetése is az ő kötelezettsége. A cipőgyár esetében azonban a végelszámoló - a jogszerű eljárás helyett - egyszerűen eltűnt a cég vagyonával. Az eljárás azóta is folyik ellene. Minden eljárásnak van törvényes menete, és nem attól oldódnak meg az ügyek, mert egy újságíró cikket ír róla az újságban.

2./ Steinerné Vasvári Éva Fidesz-es ellenzéki képviselő kihasználta az esetet arra, hogy politikai hecckampányt folytasson a kormány ellen, - oly módon beállítva a dolgokat mintha a Kormány tehetne az üzem betárájáról - két alkalommal kérdést intézett a miniszterhez (nem petíciót, mint az a cikkben szerepelt, mivel ilyet a parlament házszabálya nem ismer). A miniszter mindkét alkalommal az időkereten belül, korrekt módon beszámolt az addig megtett intézkedésekről. Szó szerinti jegyzőkönyv olvasható az Interneten: www.mkogy.hu Aki kicsit is ismeri a politikai viszonyokat, nem gondolhatja komolyan, hogy attól oldódott meg minden, mert két ellenzéki képviselő felvette egymással a kapcsolatot, hanem az illetékes hatóságok jártak el a jogszabályoknak megfelelően.

3./ A település jegyzője, mint a helyi adóhatóság vezetője természetesen éveken keresztül folyamatosan figyelemmel kísérhette volna a cég működését, a helyi adófizetési kötelezettségeken keresztül. (Egyáltalán fizetett a cég helyi adót? Nem tudom, de nem is tudhatom az adótítok miatt!) Talán akkor nem kellett volna utólag kapkodnia fűhöz-fához, és politikai akciókba keveredni. (Köztisztviselőként egyébként kifejezetten tilos!)

4./ Természetesen köszönet illet mindenkit, aki önzetlenül, a közösség, volt munkatársai érdekét is képviselve bármit is tett az ügy érdekében (önkormányzati munkatársakat, bizottsági tagokat stb.) **Kár volt, hogy egyesek úgy gondolták, hogy mások bajából saját maguknak politikai tőkét tudnak kovácsolni.** Kár, hogy az említett falugyűlésen képviselő úr nem vette a bátorságot, hogy a nyilvánosság előtt szemtől-szembe mondja el a véleményét.

Az elmúlt tíz évben (és remélem a közeljövőben is) számos megvalósult ill. megvalósuló fejlesztés kapcsán lett volna alkalmam „dicsekedni”. De nem ez a dolgom. A mérlegelés a választók dolga négyévenként!

Sajnálom, hogy megjelent a cikk, de ez nem változtat azon az eltökéltségen, hogy továbbra is mindenkiel együttműködöm, (természetesen képviselő úrral is), aki tenni akar a település érdekében. Polgármester úrral eddig is jó kapcsolatban voltam, ezen az sem változtat, ha egyesek mást szeretnének. A politikai megosztottság, egyesek túlfűtött politikai ambíciói nem mindig szolgálják a település összességének az érdekeit. Még nem késő elgondolkodni ezen, más kárán tanulva.

Kovács Tibor országgyűlési képviselő

NYUGDÍJAS KLUB

A településünkön élő idős korú lakosság igénye alapján, a Humán, Szociális és Sport Bizottság koordinálásával, a Községi Önkormányzat és a Református Egyház támogatásával **NYUGDÍJAS KLUB** kezdi meg működését falunkban.

Helyszíne: Napközi Otthon (Posta u. 20.)

Az első találkozó kezdési időpontja: 2004. október 29. (péntek) 15 óra

A helyszínre való eljutás megkönnyítése céljából a Református Egyház iskolabuzsa az alábbi menetrend szerint gyűjti össze az arra igényt tartó időseket:

<i>Indulás idő- pontja</i>	<i>Állomáshelyek megnevezése</i>
14 ³⁰	Szabadság u. 2. (református parókia)
14 ³²	„Középső” buszmegálló (Községháza u. 41.)
14 ³⁵	„Külső” buszmegálló
14 ⁴⁰	Iglói és Rákóczi u. kereszteződése
14 ⁴³	Jókai és Rákóczi u. kereszteződése
14 ⁴⁵	Kossuth és Rákóczi u. kereszteződése
14 ⁵⁰	Kolozsvári és Szabadság u. kereszteződése
14 ⁵³	Szabadkai és Kassai u. kereszteződése
14 ⁵⁷	Poprádi és Alkotmány u. kereszteződése

Minden kedves érdeklődőt szeretettel várnak a szervezők!

*Pál Ferenc
Humán, Szociális és
Sport Bizottság elnöke*

Széchenyi-nap a Széchenyi István Általános Iskolában

Évek óta tervezett programot sikerült megvalósítani iskolánkban a Széchenyi-nap keretén belül, 2004. Szeptember 21-én. Intézményünk névadójára, gróf Széchenyi Istvánra emlékeztünk születésének évfordulóján, áldozva ezzel a „legnagyobb magyar” emlékének.

A napot ünnepi műsorral kezdtük, amelyre tanulóink irodalmi és zenei produkcióval készültek. A megemlékezéshez nem is találhattunk volna méltóbb helyet, mint a nyáron felavatott Széchenyi-szobor előtti parkot. A júniusi pályázatra készült irodalmi alkotásokból – versekből és prózai művekből – is hallhattuk a legsikeresebbeket a diákszerzők tolmácsolásában.

A tanulókat Horváth Benedekné és Tóth Mária pedagógusok készítették fel.

Ekkor ismertettük „Az év Széchenyi-s diákja” kitüntető cím elnyerésének feltételeit tanulóink előtt, valamint az elsős kisdiákok és az újonnan érkező pedagógusok is itt vehették át intézményünk jelvényét a „Korszerű Tiszakeszi Iskoláért” alapítvány jóvoltából.

Az ünnepi megemlékezésen részt vettek a Képviselő-testület tagjai is, Faragó Zoltán, Gábor Áron és Pál Ferenc személyében.

A nap színvonalát emelve, tanulóink Széchenyi Istvánnal kapcsolatos képzőművészeti munkáiból készült kiállítást rendeztünk be az iskola folyosóján, Hajdu József rajztanár irányításával.

Az ünnepi műsor után a tanulók vetélkedően vehettek részt, amely több állomáson zajlott és feladataiban természetesen a névadóhoz, munkásságához és a hagyományápoláshoz kapcsolódott.

A versenyben volt daltanulás, pírhajtogatás, képkirakó, memória-ték, ügyességi verseny a kisebbeknek, illetve számítógépes versengés, képzőművészeti és muzeológiához kapcsolódó feladatok, történelmi totó, puzzle, erő-, állóképesség-, ügyességfejlesztő feladatok a nagyobbaknak.

Tanulóink csoportokban versenyeztek, amely kiváló alkalom volt együttműködésre, a közös versengés egy közös célért.

Az alsó tagozatban a munkát Törőné Soffer Melinda, a felsőben Bodnár Mihályné fogta össze.

A vetélkedőszervezésében és lebonyolításában minden pedagógus részt vállalt.

A nap kellemes, jó hangulatban zajlott, ahol a program üdítő kikapcsolódást jelentett, megtartva hagyománytisztelő, ismeretbővítő voltát is.

A következő években is szeretnénk minden alkalommal hasonlóan megrendezni a Széchenyi-napot.

pa-
já-

se-
az
re

Hajduné Négyessy Edit igazgató

BOGÁCSI TÁBOROZÁS 2004.

Azt hiszem, hogy az év végi bizonyítvány eredményét sem vártuk olyan izgalommal, amint azt a napot, amikor elindulhattunk a bogácsi tábor felé.

Ragyogó napsütésben érkeztünk meg. A jó idő, a meleg napsugár egész ottlétünk alatt kegyeibe fogadott bennünket. Igaz az esték ott hűvösebbek, mint itthon, de a fiúk – Kállai Gábor szavaival élve- minden este készségesen segítettek „befűjni” a lányoknak a sátrakat.

Megérkezéskor a negyedikesek, baráti közösségekbe verődve kiválasztották a tulajuk hűvösében megbújó faházakat.

Mi – akkor még ötödikesek - terebélyes meggyfák árnyékában ütöttük föl a sátrainkat. Még osztályfőnökünk is csodálkozott, hogy milyen gyakorlott mozdulatokkal kerülnek helyükre a sátorvasak. Bevallom nektek „férfiasan”, otthon egy kicsit már gyakoroltuk.

Berendezkedtünk. Utána elköltöttük az ebédünket, ismerkedtünk a hellyel, a szép környezettel, és baráti látogatásokat tettünk egymás lakosztályába. Nevettünk, tréfálkoztunk, örültünk minden percnek.

Délután fürdőruhára vedlettünk, és átsétáltunk a pár méterre levő jurta-táborba, ahol kellemes vizű, fedett medence

várt bennünket. Birtokba is vettük: víz alatt, víz felett, csobbanások, ugrálások, kiabálás, prüsszkölés, fröcskölés, amit csak el tudtok képzelni.

Estére jól megéhezünk. A vacsora íze már sejtette velünk, hogy a táborozás során nagyszerű szakácsunk lesz: Kruj Józsi bácsi személyében. A tábor egy hete alatt mindnyájan kigömbölyödtünk.

Kurucz Viktor még a lecsót is megszerette.

Egyik nap délutánján remek számháborút játszottunk. Rúzzsal festettük homlokunkra a számokat. Jelszó: fufrusok előnyben!

A következő nap izgalmát az jelentette, hogy mennyire bírjuk a gyaloglást. Igazgató és igazgató helyettes néniével a tábor mögött húzódó hegyoldalra kirándultunk. A mezei virágok illata, az apró, de annál édesebb erdei szamóca íze, a fentről elénk táruló panoráma is felejthetetlen élmény marad.

Esténként a domboldalon elterülő pincékhez kirándultunk, tettünk üdítő sétákat. A szintetizátoros zenész zenéje most is ott cseng a fülünkben: „Soma, hej, roma, hej”! Énekeltünk, táncoltunk úgy, hogy a pincetulajdonos majdnem szerződtetett bennünket.

Többször felkerestük a mini búcsút, ahol kipróbáltuk a céllövöldét, a körhintát, biliárdot, játékokat. A céllövöldében derült ki, hogy milyen remek céllövők vagyunk. Simon Ricsi megszabadította a csontvázat a végtagjaitól, Váradi Tünde lövésére felrobant az öngyújtó, a fiúk egyike pedig kettélőtte a kiválasztott nyakláncot.

Utolsó este a tábortűz fényénél mosolygós, leburnult arcok tekintettek egymásra. A bográcsban főtt kuhint jóízűen fogyasztottuk el, énekeltünk, vicceket meséltünk.

Akkor fogadtuk meg, hogy jövőre újra elmegyünk, visszatérünk a bogácsi táborba. Akinek kedve lesz, tartson velünk!

Terbócs Tímea, Sándor Dorottya

Gondolatok új tanévünk kapcsán!

„Ez az egyik napot különbnek tartja a másik napnál, az pedig egyformának tart minden napot...” Róm. 14:5

Nem tudom a hét napjai közül kinek melyik nap a legszimpatikusabb? Egyesek a hétfőre esküsznek, hiszen akkor még feltöltöttek érzik magukat, tele vannak energiával. Mások hétfőn még nem képesek „belerázódni” a hűs daráló ritmusába.

Főiskolás éveim alatt diák-társaimmal beszélgetve kiderült, hogy a tanév idején a többség a péntek délutánt tartja a hét legboldogabb napjának, mert akkor kezdődik a hétvége, a pihenés időszaka. Ebből a véleményből következik az, hogy a legszomorúbb nap a vasárnap, annak is a délutánja.

Miért is írtam le mindezt?

Kiderült, hogy a szünidőt is hasonlóképpen osztják fel barátaim: június közepe – boldog időszak; augusztus közepe, vége – jó esetben a fásult megadás ideje. (Rossz nyelvek szerint így van ez a tanárok esetében is, három dolog tartja őket a pályán: a június, a július és az augusztus!)

Folytatnám a megfigyeléseimet. Most ugorjunk egy nagyot és vizsgáljuk meg például Mózes életét! Ő nem egy osztályközösség, nem is egy oktatási intézmény élén állt, hanem egy egész nép, Izrael vezetője volt negyven éven keresztül, krízishelyzeteket, konfliktusokat átélve. A Biblia mégis ezt írja róla: „Százhusz éves volt Mózes, amikor meghalt, nem homályosodott meg a szeme, és nem hagyta el életerejét.” Hogyhogy nem vált életunttá, nem égett ki, nem torzult el a személyisége élete utolsó napján

sem? Honnan táplálkozott az élete? Milyen forrásra akadt?

Mennyire fontos, hogy agyonhajszolt életünkkel rátaláljunk erre a forrásra, az Istennel való szoros életközösségre?! **NAGYON!**

Meggyőződésem, hogy a ma iskoláját nemcsak finanszírozási gondok, tantervi kísérletezések nyomasztják, hanem a társadalom minden feszültsége, erkölcsi zavarodottsága is. Ha valaha szükség volt arra, hogy mindazok összefogjanak, akik a nevelésben részt vesznek, akkor napjainkban erre nagy szükség van. Hiszen minden átértékelődik, és óriási hatást gyakorol a még ki nem forrott egyéniségre a média, a számítógép, reklámok és mindaz, ami úton-útfélen látható, tapasztalható nap, mint nap. Vegyük tehát nagyon komolyan azt, ami a nevelés három általunk is leginkább befolyásolható helyén történik: 1. a család, 2. az egyházi közösségek, 3. a társadalom, mely fő szempontjait az iskolákban igyekszik érvényesíteni!

Nagy kérdés, hogy mennyire van harmóniában ez a három intézmény. Kétségtelen, hogy igazi együttműködésre van szükség a szülők, pedagógusok és az egyházak között, hogy a diákok egyértelmű és hiteles nevelésben részesüljenek. Mindenkinek tudnia kell, hogy elsősorban a példaadásával nevel, illetve gyakorol a legnagyobb hatást a gyermekre!

Kedves olvasóim! Van-e az iskolai felszerelések között helye, egy kis rekesze a táskában az imádság-

nak, a meghitt beszélgetéseknek, az ige melletti elcsendesedéseknek? Vagy megelégszünk a mindennapi tizórai, ebéd, uszodabérlet befizetés biztosításával?

Aki az iskolát nem csupán túlélni akarja, hanem lehetőségnek akarja látni, annak igazi felszerelés kell! Isten felkészítő kegyelme! Erre vár a világ is!

Kezdődik a tanév... nemcsak a gyerekeknek!

Mi, akik a Lorántffy Zsuzsanna Református Általános Iskolában tanítunk valamennyien arra törekszünk, hogy összefogva, egymást erősítve és jó példával elől járva neveljük, intsük azokat a gyermekeket, akiket ránk bízta. Hálásak vagyunk értük, és tudjuk nem kicsi a felelősségünk! Kívánom, hogy legyen ez így otthon, a családi körben is.

Végül egy kis ízelítő a 2004/2005. tanévben tervezett programjainkról:

- október 14. versmondó verseny
- október 31. reformációi ünnepség
- november 11. helyesírási verseny
- november 18. népdaléneklő verseny
- november 25. mesemondó és prózamondó verseny
- december 6. mikulás ünnepség
- december 19. karácsonyi ünnepség
- január 30. zenei nap
- február 19. farsangi ünnepség
- március 9. zsoltáreleklő verseny
- március 10. matematika verseny
- március 15. iskolai ünnepség
- március 16. bibliai történetmondó verseny
- április 6-7. nyílt napok
- április 22. a Föld napja
- május 1. anyáknap ünnepség, családi nap
- június 6. természetismereti verseny
- június 8. gyermeknap
- június 9. sportnap
- június 7. fordított nap

Eredményekben gazdag új tanévet kívánok minden gyermeknek, szülőnek és nevelőnek egyaránt.

*Mózes Noémi
pedagógus*

Túrmezei Erzsébet: Jézus új terve

Rám néz a múltból kedves gyermekarcod,
míg olvasom keserű leveled.

Csalódások, veszteségek, kudarcok...
s hol a megoldás, hol a felelet?

„Életem nem sikerült... most már mind-
egy!

Elveszttem... remélni már nem lehet!”
Megint egy fájó sóhajtás... megint egy...
Szeretném most megfogni kezedet!

Szeretnék csendesén átölelni,
hívni: Ne sírj! Nincs vége! Jöjj velem!
Jöjj új kezdetre, új öröme lelni!
Jézusnál most is vár a kegyelem!

Ha nem figyelünk az isteni tervre,
ha nem vezethet, ha eltévedtünk,
és mintha már mindennek vége lenne,
ne félj, neki még van terve velünk!

Új, drága terve, ha bűnbánó szívvel
Messze földről megérkezünk haza.
Egünkön ragyogó szívárvány ível,
s vár az új élet boldog tavasza.

Előtted újra kinyílik a holnap.
A könnyes tegnap elmúlt, vége lett.
Szívedben újra remények dalolnak.
Jézus Krisztusnak terve van veled!

Deformáció vagy reformáció ünnepe?

Október 31-én a reformációra emlékezünk. Arra a napra, amikor Luther Márton a wittenbergi vártemplom kapujára kiszögezte a 95 tételt, mely elindította a reformáció eseményét. Luther Márton, majd őt követően Kálvin János és a reformátorok egész sora kemény harcban állt a XVI. század egyházi és világi torzulásaival.

Ennek kapcsán világszerte minden esztendő október 31-én a protestáns felekezetekkel együtt az újrakezdés, a megújulás, a normálisshoz való visszatérés (helyreigazodás) Istentől kapott lehetőségét és kegyelmét ünnepeljük.

Ezzel szemben a világ mostanában mintha egyre inkább a deformációt ünnepelné. Minden érdekes, izgalmas, megmutatni, sőt reklámozni való, ami eltér a normálistól, ami pukkaszt, megbotránkoztat, ami kétértelmű. Az igényesség deformációját az egyre primitívebb könnyűzenében, a gondolkodás deformációját a szappanoperákban, az emberi intimitás és a természetes együttélés deformációját a Big Brother-féle műsorokban, az ízlés deformációját a gusztustalan divatáramlatokban, az erkölcs deformációját a ferde hajlamok dicséretében és reklámozásában... A deformáció ünnepe üli manapság az egész világ. Lassan az lesz a „normális”, a természetes, ami deformált. A szépen csengő ideológia ehhez: átalakul az értékrendünk. (Ha még van hol értékekről beszélni.)

Mi azonban a reformációt ünnepeljük. A rend, az Isten rendjének helyreállítását. Azt, hogy nem kell hitben, erkölcsben, gondolkodásban szükségszerűen deformálódnunk. Lehet teremtményként (a világ Isten alkotta részeként), emberként (Isten gyermekeként), közösségként (egymásra utalt, egymást segíteni tudó társakként) élni, mert visszatérhetünk az élet forrásához, Isten szeretetéhez. Nem véletlenül, nem kényszerből, nem a sors kelletlenül elviselt akaratából, hanem kegyelemből, az Isten végtelen, megfoghatatlan, Krisztusban azonban megragadható jóságából.

Nem szürkülhet hétköznappá október 31-e! Ha ünnepeljük, nem szűkeblű protestáns ünnep, hanem az egész kereszténység Krisztus-ünnepe, sőt tovább merészkedem: a világmegújulás lehetőségének az ünnepe. Ünnepe arról, hogy nem reménytelen és hogy van megújulás. Méghozzá nem úgy (nagy kísértés ez a reformáció ünneplésekor), hogy a múltba révedünk, és vissza-sírjuk Luther korát, a reformáció időszakát. Nem, nem emberhez, nem eseményhez, hanem Isten szeretetéhez – Istenhez magához – térhetünk vissza.

Mi a reformációt ünnepeljük és nem a deformációt. Mert van reformáció. Nem emberi erőlködésből, hanem Isten által, bennünk, rajtunk, értünk. Igazi, gyökeres, mindent átjáró megújulás. Visszaformálódás (re-formáció) azzá, akiknek alkotott a Mindenható: Isten fiaivá. Ezen az alapon pedig felekezeti hovatartozásra való tekintet nélkül hívunk mindenkit arra, hogy ünnepelje a reformációt!

Pál Ferenc
lelkész-igazgató

FELELŐSSÉG - EMBERSÉG

ap, mint nap elmegyek a Poprádi úton, és szomorúan tapasztalom, hogy egyre csúnyább az összkép. A cipőgyár előtt és udvarán felnöve a gaz, tönkre mennek lassan az épületek és, minden, amit valaha felépítettek itt romba dől. A szolgálati lakás udvarára már be sem lehet menni. De legalább az utcafronton tenne valaki rendet. Az árokban, árokparton ne lenne felnöve a gaz, és ne látnám ezt a pusztulást minden nap.

Ki a felelős azért, hogy ezek így néznek ki? Mit tehetnénk ellene, illetve ki tehetne ellene, hogy másként legyen?

A „Virágos Tiszakeszi”, a „Tiszta udvar - rendes ház” mozgalomba hogyan férnek bele ezek a ma már mementóknak nevezhető épületek, telkek?

Ki a felelős? Mert kell lennie felelősnek!

Csak ne úgy történjen ismételten, ahogy Ádám, Éva és a kígyó (Gonosz) esete a Szentírásban.

Mi is történt velük?

Amikor elkövezték a rosszat azt, ami a szeretettel ellenkezett, akkor az Úr megkérdezte tőlük: Mit tettél? Miért tetted? És mi volt az emberekre nagyon is jellemző reakció: Ádám Évára mutogat, mondván ő a felelős, mert ő adott a tiltott gyümölcsből. Éva pedig tovább hárítja a felelősséget: a kígyó szedett rá, azért tettem meg. (vö. Ter.3, 9-13)

Rögtön utánuk találunk egy másik történetet, Káin és Ábel esetét: Irigységből testvérgyilkos lett Káin, amiért Isten nem fogadta el az ő áldozatát. Káin úgy látta, hogy Ábelnek minden jobban megy, sikeresebb az élete, azért

megölte. Amikor pedig az Úr megkérdezi tőle: „Hol van a testvéred Ábel?” Akkor Káin ezt feleli: „**Nem tudom; talán őrzője vagyok testvéremnek?**” (Ter.4, 9) Vagyis mi közöm hozzá? Nem érdekel! Honnan tudjam?

Felelősség? Emberség?

Mi, akik e kis falu közösségében élünk felelősséggel tartozunk egymásért. Sajnálatos módon egyre többet hallom ugyanazokat a szavakat, mondatokat a mai fiatalok, felnőttek szájából, amit Káin is mondott. Az Újszövetségi Szentírásban, amikor Júdás, Jézus elárulása után megbánja tettét, és visszaadja a pénz a főpapoknak, ezt mondja: „Vétkeztem, elárultam az igaz vért!” A főpapok és vének felelete: „**Mi közünk hozzá? A te dolgod.**” (Mt.27, 4) Itt Jézusról van szó, amikor elítélik, és szenvedni megy értünk. Mi közöm nekem ahhoz, hogy Jézus értem szenvedett és meghalt? ÉRTEM! Mi közöm ahhoz, hogy a szomszédoknak nincs kenyere, nem tud elmenni a boltba, nem néz rá senki, magányos és egyedül van? **MI KÖZÖM HOZZÁ?**

Hogyan szeretnénk azt, hogy majd a gyerekeink, az unokáink, családtagjaink törődjenek velünk, amikor majd rászorulunk a segítségükre, ha mindenre az mondjuk: mi közöm hozzá?

Hogyan várhatjuk el gyermekeinktől, fiataljainktól, hogy bármiért is felelősséget vállaljanak, vagy bárkiért is felelősséget érezzenek, ha mi sem tesszük meg ezt? Nem mutatunk rá példát?

Hogyan várhatjuk el a fiataloktól, gyermekektől, hogy vigyáz-

zanak a falu, környezet tisztaságára, hogy szedjék fel a szemetet, ha mi sem tartjuk fontosnak?

Hogyan várhatnánk el tőlük, hogy tiszteljék az idősebbeket, a tanárokat, a szülőket, amikor mi sem tesszük ezt előttük?

Ha pedig szeretnénk, hogy ezek a dolgok másként legyenek, akkor FELELŐSSÉGET kell vállalnunk tetteinkért, szavainkért, és még gondolatainkért is. Miért becsülnének meg a mai gyerekek, fiatalok valamit, ha egyszer nem dolgoztak meg érte, és nem érzik a sajátjuknak?

Visszatérve a kezdő gondolatomhoz: nem látok olyan embereket, akik ezekért az elhagyott, tönkremenőben lévő házakért, udvarokért felelősséget vállalnának.

Most jelképes értelemben nézve a HÁZAT, UDVART: itt most az EMBEREK LELKÉT, ÉLETÉT szimbolizálják. Azokat az embereket, akiknek a lelkük és az életük omladozik, el van gazosodva, düledeznek. Akik munkanélküliek és nem tudnak mit kezdeni szabadidejükkel ugyanakkor nincs miből megélniük, és nem találják az életük értelmét. Akik az alkohol és egyéb szenvedélyek rabságában élnek, csak nem veszik észre, hogy így nem szabadok. Ezekért az emberekért is felelősek vagyunk! Azoknak az öreg, idős, beteg embereknek az életét, akikkel senki sem törődik. Vállaljunk értük is felelősséget! Sőt még továbblépve, ezt cselekedetekben is próbáljuk megvalósítani.

Hogyan?

Ahol mindenki teszi a dolgát, ott mindenki boldog lesz!

A szeretet építő, tisztító, gyógyító erejével közeledjünk

ezekhez az emberekhez, minden emberhez!

Gondoljunk bele abba, mennyi idő kell ahhoz, hogy egy ház teljes egészében felépüljön, készen legyen; berendezésével, kerítésével, mindennel együtt. A lelkek, életek felépítéséhez és teljessé tételéhez is sok időre van szükség, hogy minden jól működjék benne, minden a helyére kerüljön, hogy egészséges, ép EMBER legyen.

Ma itt, Tiszakesziben az emberek felcserélték az értékrendeket, a szükségleteket, ezért van olyan sok beteg és romba dőlt élet.

Most hozzád szólók személy szerint kedves olvasó, aki ezeket a sorokat olvasod. Amikor a te életedben helyre kerülnek a dolgok, helyes lesz az értékrended, meg tudod fogalmazni, hogy mi a legfontosabb az életedben, mi a célod; akkor boldog leszel, kiegyensúlyozott életet élhetsz, (akkor is, ha anyagilag szegény vagy).

Még ma kezd el összeszedni gondolataidat, akkor is, ha úgy érzed kilátástalan a helyzeted. Minden nehézségből van kiút, ha te is azt akarod, hogy megváltozzon az életed. Rajtad múlik!

Amikor az életed megváltozik, akkor a körülöttnél élők is meg fog változni. Hiszen nyitott leszel másokra, nem csak a saját görcseiddel fogsz foglalkozni, észreveszed a melletted élő embereket, és látod az ő problémájukat, amikre te is tanácsot tudsz adni, hiszen már hasonló helyzeteket éltél át. Segíts, akin csak tudsz, és boldog EMBER leszel!

Fazekas Monika

Hát én immár kit válasszak, virágom, virágom?

Intézmény vezetői választások borzolták a kedélyeket az elmúlt években, sokan nem értették,- vajon szükség van ezekre a tortúrákra? Talán segít a tisztánlátásban az, hogy betekintést nyerhetnek néhány gondolatomba.

Egy Miskolc típusú nagyvárosban a döntésekbe biztosan belejátszik a politika, de a döntéshozatal ott sem mindig egyértelmű.

Olyan kis községben, mint a miénk ez még meg van fűszerezve: pletykával, ami lehet jó vagy rossz indulatú, illetve a pályázó személyiségével. Tudnak, vagy tudni vélnek róla dolgokat, ami egy masszívá összeérve adja az egészet.

Apropó politika: könnyen meglehet, ki a politika szárnyán került fel a helyére, majd ott „tündökölvé” saját maga már észre sem veszi, szárnyal nagy magasságokban, s bizony könnyen Ikarus sorsára juthat, de zuhanva nem sok ideje lesz megkérdezni: miért éppen én?

Voltam már én is ilyen helyzetben, amikor a valóság talajáról elrugaskodván nem értettem, nem észleltem tetteim súlyát. A sorsoamat akkor nem is kerülhettem el.

Visszatérve: mit is vizsgált a képviselő testület? – először: a kiírt pályázatra megfelelők-e a benyújtott dokumentumok, tehát jogilag alkalmas-e a pályázó a további megmérettetésre.

Másodszor: szakmailag, illetve pályázata ismertetésében tükröződik-e az, hogy képes ellátni a rá váró feladatokat.

Majd ha minden értékelés rendeződött, megszületik a döntés,

amely lehet elutasító, vagy éppen ellenkezőleg.

Ez így rendben is lenne, de már említettem mi egy kis község, egy kis közösség vagyunk, tehát az a „fűszer” könnyen több lehet a kelletténél, és elízesítheti az „étket”.

Mert lehet bármilyen jó szakmai pályázat, ha nem párosul hitelességgel. Mire is gondolok itt? Például: nem elég a választások előtt megismerni, vagy pertut inni megválasztóinkkal, mert ez bizony nem az egyénnek szól, hanem képviselőnek!

Elítélhető-e bárki azért, mert pedagógus létére munkaidő után virágot árul, igaz a felvágott árusítása az máshogy esik a serpenyőbe, mert azt épp a tiltó személye teszi.

Tilthatom az egyént szabad vallásgyakorlatában, szabad iskola-választásában, nem probléma a más családi ügyeibe való vájkálás, megfélemlítés, munkahelyvesztéssel való zsarolás, ez mind- mind úgymond belefér, belefért akkor, de nem most!

Kár, hogy a nagy önsajnálásban ezek a dolgok nem derengenek fel, ha mégis, akkor azt hiszem, igen sokáig kell koptatni a gyóntatószéket, mert pár templomi látogatás vajmi kevés erre. Biztosan nem lehetett látni azoknak az anyáknak az arcát, akik gyermekük jövőéért

bármit elviseltek volna, de szívük majd megszakadt, amikor kérésüket mindig elutasították ilyen vagy olyan indokokkal, ha munkát kerestek. Mert ki voltak az elsők? – a saját családtagok. Talán neveket is sorolják? Nem teszem, hiszen mindenki tudja. Most meg a nagy ámulat, miért éppen engem bántanak?

Beszéljünk már arról is egy kicsit, hogy ki kapott olcsó lakást, vagy ki sikkasztott, vagy ki tanult a község pénzén, majd utána máshol telepedett le? (Mert ezek a dolgok hozzátartoznak a döntésekhez!) Téved, aki azt hiszi, hogy ezek a dolgok feledésbe merülnek. Én sem élttem itt mindig és mégis tudok róla. Hogy miért? Mert az emberek az igazságtalanságot nem feledik, és elmesélik, akikkel az megtörtént.

Volt itt szocializmus, lett gyorsan kapitalizmus, a magyar ember úgy gondolom a világ kaméleonja, hihetetlen milyen színváltoztatásokra képes. Furcsa hallani az épphogy elmúlt kor elvtársa szájából a kapitalista rendszer bírálót, főleg akkor, ha ez a rendszer hozta meg számára a gazdagodást.

De a gerincünket oda kell dobunk, mert a világ megváltozott? – sajnos sokaknak ez sikerül.

Mindenki maga tudja, hogy önnön szobrát miként döntögesse....

Azt hiszem a mártíromságnak vége, mert Jeanne d'Arc-i er-

kölcsi magasságokba nem lehet eljutni könyökkel és nyelvvel.

Tehát választunk, de nem csak most, hanem négyévenként is azt tesszük, és bizony az a választás sokszor igencsak befolyásolja a többit. Rengeteg információ fut át ilyenkor a képviselő agyában és a döntés bizony nem könnyű. Nemcsak a pályázónak kell ilyenkor megfelelni, hanem azoknak az embereknek is, akik az önkormányzati választáson megtisztelték a bizalmukkal. Ez igazán akkor válik nehezebben kezelhetővé, ha sok-sok apró hiba összerakódik és így szakmaiság, bizony eltűnik.

Mint minden választott pozíció - véges határidejű ez is. Múlté már a szocializmus „nagy” vívmánya: a „nyugdíjas állás”. Tudomásul kell venni és én is ezt teszem. Úgy gondolom a pályázó sem tehet mást.

Ezek után szerintem, ki lehet a nyertes? – az, aki nem önnön magáért, hanem a társadalom javáért tesz, cselekszik, aki képes lemondani mások javára, aki felül tud emelkedni a mindennapok kicsinyességein, aki nem a szponzorokat számolgatja, hanem maga is szponzor és nem utolsó sorban **ember**.

Így a kezdeti sor ekként változna: „immár tudom kit válasszak, virágom, virágom.....”

Ifj. Gábor Áron

A Keszzi Újság előző számában megjelent Mary Cipőgyárral kapcsolatos cikkemben tudatosan nem írtam le a két cipőgyári asszony nevét, mert biztosan tudtam mindenki rájuk fog ismerni. Ez meg is történt, és hogy a történetek legyen még egyszer köszönetemet, szeretném nyilvánítani nekik tisztelettel:

Veres Jánosnének, Gyenge Jánosnének.

Ifj. Gábor Áron

Tiszakeszi „képtelen természetrajza”

A XXI. Század elejére még maradt néhány közönséges madár itt a Kárpátok karéjta Duna – Tisza közén.

E közönséges madarak jó akklimatizációs képességüknek köszönhető, hogy el tudják viselni a négy évszak minden viszontagságát. S vannak olyan fajok is, akik csak, mint turisták látogatják szép hazánkat, ők az átvonuló madarak. Ezen kívül természetesen vannak hűséges, de a hőmérsékleti ingadozásra érzékeny fajok is. A fajfenntartó ösztönük mindig haza vezérli, de az életösztönük nyárvégeztével melegebb éghajlatra kényszeríti őket. Az időjárás olyan dolog, amiben sem állatnak, sem embernek beleszólása nincs.

Mi emberek viszont az időjárástól függetlenül szeretünk helyet változtatni. Természetesen közöttünk emberek közt is van, aki semmi áron sem fészekhagyó. Ma már sajnos egyre kevesebb. A világ nagyon összetett dolog és minden matériaváltozás kihathat mindenre. Sajnos így van ez a tudatunkkal, tudatformálásunkkal is. Az egyik ember tudata kihathat a másikéra először csak valamilyen érdeklődéssel és később bizony már kényszerrel is.

Az ún. „nagy generáció” büszke gyermekeinek ifjú évei a hatvanas évek végére, a hetvenes évek elejére tevődött. Sajnos ekkor zajlott egyfajta „ipari forradalom” is e szép magyar hazában.

Akkor még sokan nem tudták és sokan nem is akarták tudni, hogy mi lesz velük nagymama és nagypapa korban. „Carpe Diem” (élj a pillanatnak) érzés uralkodott el az akkori felelősökön és az akkori fiatalságon is. Igaz a fiatalok csak sodródtak. – Akkor kezdődött! Ide jutottunk! Mi lesz a jövő? – Folytatódik?! Lassan nem lesz minek folytatódnia!

Nem, nem vagyok ornitológus, nem vagyok urbanizációs szakember, sem szociológus, de azt tisztán látom, hogyha akkor nem a tudatunkra, hanem az ösztöneinkre hallgatunk akkor ma – ha nem is egy tejjel-mézzel folyó Kánaánban – de egy boldogabb országban élnénk. Elkezdődött és mind a mai napig folytatódik a falvak tudatos, de biztos elszorvasztása. Nem kell kilépni Tiszakesziből, csak nyitott szemmel kell járni. Annak ellenére, hogy a hetvenes években itt cipőüzem létesült, mennyi és mennyi fiatal költözött a fővárosba, a megyeszékhelyre és különböző ipari létesítmények vonzáskörzetébe. Nem, nem volt meg a falunak a megtartó ereje, hiszen ez akkor egy országos tendencia volt. Urbanizáció minden áron! (S lám itt van az ára! Bezárnak az iskolák, óvodák.)

Hány és hány népi író siratta már akkor is a vidéket. Hány és hány tanyasi, falusi tanító vázolt fel már akkor is, mára valóra vált rémképeket.

Hiába! Ma már nincs tanyavilág, a falu is alig van el, elment a fiataltság. Öregsünk. Ellene nem tud tenni senki, de szerintem nem is akar.

A döntéshozók felelőssége ez? – Nem, nem felelőssége, hanem hozzáértése kell, hogy legyen. Kedves faluatyák itt a kihívás. A következő választáson az a biztos befutó, aki munkát, lét és közbiztonságot tud – nem ígérni – teremteni.

A legújabb kori demokráciánk 14 éve alatt elértük, hogy nincs rendőr, elértük, hogy nem működik a művelődési ház, de már sokkal kisebbek az iskolai osztálylétszámok is.

Az egyik népet a másiktól mindig is a nyelve, a szokásai és a kultúrája különböztetett meg. A magyar kultúra sajnos már egyik másik környező ország magyarságában jobban él, mint itt az ún. anyaországban. Szokásainkat ma már nem nagyapáink hagyják ránk, hanem a kereskedelmi televíziók szappanoperái és az obszcenitás határát súroló show műsorai. Itt marad még a nyelvünk, mint a legnagyobb összetartó erő. Igen, de ez is csak fél igazság, mert sokszor hiába beszéljük ugyanazt a nyelvet, mégsem értjük egymást.

Nem értjük azt, hogy 1100 éven át a magyarságot a vidék tartotta el, és ha ezt elsorvasztjuk nem csak a múltunkat, de a jövőnket is az enyészetnek dobjuk.

Biztos vagyok benne, hogy sokan ezt így is akarják. Hiszen nem mindenkinek az az érdeke, hogy itt a Tisza partján egy másik 1100 év elteltével még élő legyen a magyar nyelv. Az sem biztos, hogy akkor még egyáltalán lesznek madarak, de ha mi most élők nem engedünk e vak sorsnak, talán más irányba terelhetjük a történelem kerekét.

Legyünk tehát közönséges verebek, feketerigók, akik ide, erre a helyre bújtak elő tojásaikból és ezt a környéket tisztogatják a férgekől, évszaktól függetlenül. Legyünk olyan közönséges madarak, akik szívesen fogadják a megtérő fecskéket és együtt érzők búcsúzásukkor. Az átvonuló turistákkal, pedig keressük a jó szót. S ha véletlenül letelepednének, akkor ne ők meséljenek nagyapjukról, hanem mi és büszkén mondjuk, hogy Ő az etalon, a meglévő hagyományaink kútfeje. Ezért nem tuszkoljuk öreg- és szeretetotthonokba, s különben is Ő a Nagypapa, akinek köze volt, ahhoz, hogy mi is előbújjunk a tojásból. Ő az, aki megtanított még bennünket arra hogyan kell a kakukktojást felismerni, és eltávolítani is. Mert ez a fészek a miénk és közös a felelősségünk ennek fenntartásában és gyarapításában, nekünk tiszaparti, közönséges madaraknak.

Fazekas János

Fészi Újság

A Tiszakeszi Önkormányzat lapja. Megjelenik kéthavonta. Felelős kiadó: Községi Önkormányzat Tiszakeszi Főszerkesztő: Vanczák Zsolt
Szerkesztők: Fazekas Monika, ifj. Gábor Áron, Gombosné Csikós Magdolna, Hajdú József, Hangász Izidor, Mózes Noémi, Pálné Lencsés Szilvia, ifj. Sándor Béla, Sípó Imre
Szerkesztőség: Polgármesteri Hivatal Tiszakeszi Községháza u. 40. kesziujzag@freemail.hu

